

El 18 de març de 1981 naixia a Barcelona el moviment Crida a la Solidaritat. Sis dies abans un diari madrileny havia publicat un manifest en què 2.300 autoanomenats intel·lectuals residents a Catalunya deien que se sentien discriminats per una qüestió lingüística. Aquell manifest, segons els impulsors de la Crida, va fer vessar el got de la paciència de molta gent.

Vint-i-cinc anys d'un crit

Les entitats que formen el comitè per a la defensa de la llengua, la cultura i la nació catalana, com a resposta pacífica i responsable a tots aquells que pretenen impedir el lliure desenvolupament de la nostra cultura, convoquen una concentració amb el lema "som una nació". Aquesta proclama, que sembla extreta de la manifestació que va recórrer la Gran Via de Barcelona el passat 18 de febrer, és, en realitat, la convocatòria que els responsables de l'anomenada "Crida a la Solidaritat" van fer el dia de Sant Jordi de 1981. Tanmateix, aquell moviment, que seria conegut popularment com la Crida, va néixer el 18 de març d'aquell any en un acte al paranimf de la Universitat de Barcelona. Només sis dies abans el *Diario 16* havia publicat el "Manifiesto por la igualdad de derechos lingüísticos en Cataluña", signat per un grup d'autoanomenats intel·lectuals residents a Catalunya i que es coneixeria com el "Manifiesto de los 2.300".

Quan fa vint-i-cinc anys justos de l'acte del paranimf de la Universitat de Barcelona, Jordi Sànchez, que fou un dels portaveus de la Crida a la Solidaritat, explica que el naixement de l'entitat va ser una resposta bastant improvisada al "Manifiesto de los 2.300". "En aquell acte, que va deixar petit el paranimf de la Universitat de Barcelona, hi va haver la proclamació d'un document, que portava per títol "Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes" que, posteriorment, va donar lloc

pròpia no és la del territori, sinó la de la família. "Ni tan sols el castellà és la llengua pròpia d'Espanya", diu.

En canvi, per a Jordi Sànchez, "el Manifiesto va ser la gota que va fer vessar el got de la paciència de molta gent; va mostrar que hi havia un retrocés i que calia donar una resposta cívica i contundent per aclarir la realitat. El Manifiesto era un posicionament polític reaccionari i espanyolista que faltava a la veritat i va indignar la gent; era una reacció anticatalanista carregada de tòpics i falsedats". Per la seva banda, Amando de Miguel considera que "el Manifiesto va servir perquè molta gent prengués consciència del problema de la llengua. No tenia cap relació amb cap campanya política ni amb el 23-F, com es va dir. Això va ser una coincidència, ja que el Manifiesto es va fer el novembre de l'any 1980. A més, la base ideològica dels signants, la majoria professors, estava vinculada a la UGT i als socialistes, ni tan sols hi predominava la gent d'Alianza Popular". Amando de Miguel, a més, es mostra sorprès per tot l'enrenou mediàtic que el "Manifiesto de los 2.300" va provocar. "Em va sorprendre perquè era un problema real, tan real que hi havia milers de persones que se'n van anar de Catalunya perquè no es trobaven còmodes."

El naixement formal. La Crida a la Solidaritat va néixer formalment el 26 de juny de 1981, dos dies després de reunir 90.000 persones al Camp Nou amb el lema "Som una nació". Per a Jordi Sànchez, la Crida "va representar un espai de referència i de socialització per a molta gent, és a dir, va crear una consciència nacional en milers de per-

Dotze anys de reivindicacions catalanistes

Després d'aplegar 90.000 persones al Camp Nou el juny de 1981, la Crida a la Solidaritat va continuar organitzant actes multitudinaris. Així, el 14 de març de 1982 unes 30.000 persones van sortir al carrer a Barcelona per protestar contra la LOHPA. L'octubre d'aquell mateix any un tren, anomenat Tren de les Nacions, arribava a Estrasburg per reivindicar la catalanitat al Parlament Europeu. A més, la Crida a la Solidaritat es va estendre per tots els Països Catalans i es va constituir a les Illes Balears i al País Valencià el 1986. Després d'uns quants anys organitzant actes reivindicatius diversos, la Crida a la Solidaritat es va dissoldre el 29 de juny de 1993 al paranimf de la Universitat de Barcelona, el mateix lloc que l'havia vist néixer dotze anys abans.

sones, especialment en els joves. A més, la Crida va ser un exemple viu que és possible combinar un discurs nacional coherent amb idees compromeses amb el progrés social". Per a Amando de Miguel, en canvi, la Crida a la Solidaritat va ser "una reacció del nacionalisme cultural exacerbada al plantejament del Manifiesto; un nacionalisme que es molt perjudicial per a Catalunya i per a tots els països".

Situacions semblants. La celebració de la manifestació del dia 18 de febrer del 2006 a Barcelona amb el lema "som una nació" i la intenció dels seus organitzadors d'impulsar algun tipus d'acte de cara a la diada de Sant Jordi d'aquell any permeten trobar certs paral·lelismes entre la situació actual i la viscuda fa vint-i-cinc anys. Això no obstant, Jordi Sánchez, darrer portaveu que va tenir la Crida, hi veu diferències. "Ara, la democràcia i l'estat de les autonomies no estan amenaçats com aleshores, quan tres setmanes abans hi havia hagut un cop d'estat. Ara bé, el que sí que hi ha és una sèrie d'expressions del nacionalisme espanyol que continuen negant la realitat plurinacional de l'estat. En aquest sentit, en la manifestació del 18 de febrer d'aquest any s'hi pot veure un paral·lelisme amb el moment del naixement de la Crida. Quan es produeixen una sèrie d'atacs als elements de catalanitat més elementals i quan es posen sobre la taula unes demandes que no són recollides la gent decideix mobilitzar-se. L'èxit de la manifestació del 18 de febrer té una similitud amb el factor sorpresa de la Crida, perquè hi ha un estat d'opinió que es canalitza quan algú li dona l'oportunitat", explica Sánchez.

D'altra banda, el sociòleg Amando de Miguel opina que el problema no s'ha solucionat i que la situació que va motivar el "Manifiesto de los 2.300" ha empitjorat molt. "A Catalunya hi ha d'haver un bilingüisme real. Cal preocupar-se per la gent que pateix discriminació lingüística; el problema és que hi ha gent que ve a Catalunya a treballar i ha d'aprendre forçosament el català. A banda d'això, la gent també hauria de tenir dret a escolaritzar els seus fills en l'idioma de la seva família. Per culpa de tot això, Catalunya ha perdut capital humà", diu De Miguel.

L'acte del Nou Camp, del 24 de juny de 1981, en el qual la Crida va aplegar vora 90.000 persones, va significar l'inici de la trajectòria pública de l'entitat, que es va caracteritzar per la quantitat d'actes reivindicatius que va fer en els seus dotze anys d'història.

Vint-i-cinc anys després de la seva publicació, l'esperit del "Manifiesto de los 2.300", segons Amando de Miguel, continua viu i és present en l'aparició del partit Ciutadans de Catalunya. Aquesta formació, impulsada, entre altres, per Albert Boadella i Arcadi Espada, ha engegat recentment una campanya, anomenada "Enmienda seis punto uno", que persegueix canviar la redacció de l'article del nou Estatut d'Autonomia que estableix que "la llengua pròpia de Catalunya és el català", per una altra que digui que "les llengües pròpies dels catalans són el català i el castellà". Segons Amando de Miguel, "el partit de Boadella i Espada identifica Catalunya com una cosa més gran que el nacionalisme i s'oposa a l'intent d'identificar nacionalisme català amb Catalunya".

La Crida a la Solidaritat es va dissoldre l'any 1993. Ara que, vint-i-cinc anys després del "Manifiesto de los 2.300", ha tornat a fer aparició un corrent d'anticatalà a tot l'estat, Jordi Sánchez es mostra prudent a l'hora de dir si caldria impulsar una nova Crida. "El que sí que hi ha és la necessitat d'una societat activa i organitzada que vagi més enllà de les estratègies dels partits polítics per tots els temes en general, però, especialment, per a la defensa de la identitat. En aquest sentit, la Crida ens va donar una lliçó demostrant que cap moviment és un objectiu en si mateix i que quan un instrument deixa de ser útil el millor és plegar".

Xevi Camprubí